ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
17 Ιανουαρίου 1985 *

Στην υπόθεση 11/82

ΑΕ Πειραϊκή-Πατραϊκή, Βιομηχανία βάμβακος,

ΑΕ Volos Cotton Manufacturing Company,

ΑΕ Μακεδονικά κλωστήρια,

ΑΕ Κλωστήρια Πρεβέζης,

ΑΕ Βόμβυξ Π.Β. Σβολόπουλος και Χρ. Κουτρουμπής,

ΑΕ Κλωστήρια Ναούσσης,

ΑΕ Unicot Hellas, ανώνυμη βιομηχανική εταιρία βάμβακος,

εδρεύουσες στην Αθήνα, επικουρούμενες και εκπροσωπούμενες από το δικηγόρο Θεσσαλονίκης Δ. Ευρυγένη και το δικηγόρο Βρυξελλών G. Vandersanden, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Janine Biver, 2, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Michel van Ackere, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, και Ξενοφώντα Γιαταγάνα, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον Noël Museux, με αναπληρωτή τον Alexandre Carnelutti,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 81/988 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ L 362, σ. 33), με την οποία επετράπη στη Γαλλική Δημοκρατία να λάβει μέτρα διασφαλίσεως έναντι της εισαγωγής νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως της Ελλάδος στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και R. Joliet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

1. Περιστατικά και διαδικασία

Το άρθρο 130, παράγραφος 1, της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των συνθηκών (ΕΕ ειδ. έκδ. της 19. 11. 1979, σ. 47) ορίζει ότι:

« Μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1985, σε περίπτωση σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινομένων δυσχερειών σε τομέα οικονομικής δραστηριότητος, καθώς και δυσχερειών που δύνανται να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή, η Ελληνική Δημοκρατία δύναται να ζητήσει να της επιτραπεί η λήψη μέτρων διασφαλίσεως για την εξισορρόπηση της καταστάσεως και την προσαρμογή του εν λόγω τομέως στην οικονομία της κοινής αγοράς.

Με τους ίδιους όρους, ένα παρόν κράτος μέλος δύναται να ζητήσει να του επιτραπεί η λήψη μέτρων διασφαλίσεως έναντι της Ελληνικής Δημοκρατίας.

.... »

Η παράγραφος 3 του ιδίου άρθρου ορίζει ότι:

« Τα μέτρα που έχουν επιτραπεί κατά την παράγραφο 2 δύνανται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ και της παρούσης πράξεως, κατά το μέτρο και τις προθεσμίες που είναι απόλυτα αναγκαίες για την επίτευξη των στόχων της παραγράφου 1. Κατά προτεραιότητα πρέπει να επιλέγονται τα μέτρα που διαταράσσουν κατά το δυνατό λιγότερο τη λειτουργία της κοινής αγοράς. »

Με έγγραφο της 21ης Σεπτεμβρίου 1981 του μονίμου αντιπροσώπου της στις Κοινότητες, η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας ζήτησε από την Επιτροπή την έγκριση να λάβει, κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος άρθρου 130, μέτρα διασφαλίσεως έναντι της εισαγωγής στη Γαλλία νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως επικαλούμενη τις σοβαρές δυσχέρειες που αντιμετωπίζει η εθνική νηματουργία βάμβακος peigné. Προς το σκοπό αυτό, η Γαλλική Κυβέρνηση ζήτησε να περιοριστούν οι εισαγωγές νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως σε 200 τόνους για καθένα από τους τρεις τελευταίους μήνες του 1981 και σε 600 τόνους για κάθε μήνα του 1982.

Με την απόφαση 81/988/ΕΟΚ, της 30ής Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ L 361, σ. 33), η Επιτροπή επέτρεψε στη Γαλλική Δημοκρατία να περιορίσει τις εισαγωγές στη Γαλλία νημάτων βάμβακος (κλάση 55.05 του ΚΔ) ελληνικής προελεύσεως. Το άρθρο 2 ορίζει ότι το ανώτατο όριο καθορίζεται σε 300 τόνους για την περίοδο μέχρι 30 Νοεμβρίου 1981, 300 τόνους για την περίοδο μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1981 και 650 τόνους για την περίοδο μέχρι 31 Ιανουαρίου 1982. Το άρθρο 3 ορίζει ότι η απόφαση δεν εφαρμόζεται στις παραδόσεις νημάτων βάμβακος που έχουν αποσταλεί από την Ελλάδα πριν από την κοινοποίηση της αποφάσεως. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 4 η απόφαση απευθύνεται στη Γαλλική Δημοκρατία και στην Ελληνική Δημοκρατία.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Ιανουαρίου 1982, η εταιρία Πειραϊκή Πατραϊκή, βιομηχανία βάμβακος, καθώς και έξι άλλες ελληνικές επιχειρήσεις βάμβακος άσκησαν, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 81/988.

Με παρεμπίπτον υπόμνημα της 12ης Φεβρουαρίου 1982, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής, βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου. Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τις γραπτές τους παρατηρήσεις σε απάντηση του παρεμπίπτοντος υπομνήματος στις 13 Απριλίου 1982.

Με τηλετύπημα της 7ης Μαΐου 1982, η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, κατ' εφαρμογή των άρθρων 37 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 93 του κανονισμού διαδικασίας, ζήτησε να γίνει δεκτή η παρέμβασή της στην υπόθεση υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας επί της ενστάσεως απαραδέκτου χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Με Διάταξη της 19ης Μαΐου 1982, το Δικαστήριο αποφάσισε επίσης να δεχτεί την παρέμβαση της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας και επέτρεψε στην εν λόγω Κυβέρνηση να αναπτύξει κατά την προφορική διαδικασία τους ισχυρισμούς της επί του παραδεκτού.

Με Διάταξη της ιδίας ημερομηνίας στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, αποφάσισε να αναθέσει την υπόθεση στο πρώτο τμήμα.

Η προφορική διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου διεξήχθη στις 21 Σεπτεμβρίου 1982.

Οι προσφεύγουσες εταιρίες, εκπροσωπούμενες από κοινού από το δικηγόρο Θεσσαλονίκης Δ. Ευρυγένη και το δικηγόρο Βρυξελλών G. Vandersanden, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. van Ackere και Ξ. Γιαταγάνα, και η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον A. Carnelutti, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου κατά τη συνεδρίαση της 14ης Οκτωβρίου 1982.

Με Διάταξη της 6ης Δεκεμβρίου 1982, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε:

« 1) Η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η καθής θα εξεταστεί μαζί με την ουσία.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα ».

Η έγγραφη διαδικασία συνεχίστηκε και εξελίχθηκε ομαλώς.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας επί της ουσίας της υποθέσεως χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, ωστόσο, την Επιτροπή να απαντήσει σε ορισμένα ερωτήματα. Οι απαντήσεις της Επιτροπής περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Μαρτίου 1984.

2. Αιτήματα των διαδίκων

Οι *προσφεύγουσες* ζητούν με τις προσφυγές τους από το Δικαστήριο:

« — να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

— να ακυρώσει κατά συνέπεια την απόφαση της Επιτροπής της 30ής Οκτωβρίου 1981 που επιτρέπει στη Γαλλική Δημοκρατία να λάβει μέτρα διασφαλίσεως έναντι των εισαγωγών νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα. »

Εξάλλου στις γραπτές παρατηρήσεις τους σε απάντηση του παρεμπίπτοντος υπομνήματος της Επιτροπής οι προσφεύγουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

« — να εξετάσει το παραδεκτό μαζί με την ουσία·

— επικουρικώς, να απορρίψει το αίτημα απαραδέκτου·

— εν πάση περιπτώσει, να διατάξει τη συνέχιση της δίκης. »

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

« 1) να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

2) να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της παρεμπίπτουσας διαδικασίας. »

Η *Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας*, παρεμβαίνουσα, ζητεί από το Δικαστήριο:

« να απορρίψει την προσφυγή

— ως απαράδεκτη,

— επικουρικώς, ως αβάσιμη και να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα συμπεριλαμβανομένων εκείνων της παρεμβαίνουσας. »

3. Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

3.1. *Επί της ενστάσεως απαραδέκτου*

Η *Επιτροπή*, με το παρεμπίπτον υπόμνημά της, προβάλλει το απαράδεκτο της προσφυγής.

Το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΟΚ επιτρέπει στο Συμβούλιο, στην Επιτροπή και στα κράτη μέλη να αμφισβητούν ενώπιον του Δικαστηρίου το κύρος των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, επιτρέπει, όμως, στους ιδιώτες να προσβάλλουν εκείνες μόνο τις αποφάσεις που απευθύνονται σ' αυτούς. Ωστόσο, οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, τους αφορούν άμεσα και ατομικά. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες οφείλουν να αποδείξουν, αφενός μεν, ότι η επίδικη απόφαση, η οποία απευθύνεται σε δύο κράτη μέλη, τις αφορά άμεσα και, αφετέρου, ότι τις αφορά ατομικά, καθόσον οι δύο αυτές προϋποθέσεις πρέπει να θεωρηθούν για σωρευτικές και συντρέχουσες να μπορεί να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή. Αντιθέτως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εν λόγω απόφαση συνιστά μέτρο γενικής εφαρμογής οικονομικής σημασίας, το οποίο δεν αφορά τις προσφεύγουσες ούτε άμεσα ούτε ατομικά.

Η πράξη προσχωρήσεως της Ελλάδος προβλέπει στο άρθρο 130 ότι, κατά τη μεταβατική περίοδο και « σε περίπτωση σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινομένων δυσχερειών σε τομέα

οικονομικής δραστηριότητος, καθώς και δυσχερειών που δύνανται να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή », τόσο η Ελλάδα όσο και κάθε άλλο κράτος μέλος μπορούν να ζητήσουν να τους επιτραπεί η λήψη μέτρων διασφαλίσεως « για την εξισορρόπηση της καταστάσεως και την προσαρμογή του εν λόγω τομέα στην οικονομία της κοινής αγοράς ». Η διάταξη αυτή επαναλαμβάνει αυτούσια τα άρθρα 226 της Συνθήκης ΕΟΚ και 135 της πράξεως του 1972, περί της προσχωρήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας. Κατά την Επιτροπή, τα μέτρα αυτά διασφαλίσεως συνιστούν ουσιαστικώς μέτρα προστατευτικά που έχουν χαρακτήρα δασμολογικό ή ποσοστώσεως των εισαγωγών και είναι, εκ της φύσεώς τους και του τρόπου θεσπίσεώς τους, μέτρα γενικά που λαμβάνονται υπό συνθήκες αντικειμενικές και αυστηρώς καθορισμένες και τείνουν στην εξομάλυνση καταστάσεων οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο γενικά συμφέροντα σε επίπεδο περιφερειακό, εθνικό ή κοινοτικό. Εξέρχονται λοιπόν από τα όρια των συμφερόντων των επιχειρήσεων, ατομικώς εξεταζομένων, δεδομένου ότι αφορούν ολόκληρους κλάδους οικονομικής δραστηριότητας, ασχέτως της φύσης ή του αριθμού των φυσικών και νομικών προσώπων που μετέχουν στο κύκλωμα παραγωγής και εμπορίας των προϊόντων του οικείου κλάδου. Πράγματι, στην παρούσα υπόθεση, η επίδικη απόφαση δεν αφορά μόνο τις ελληνικές επιχειρήσεις που παράγουν νήματα βάμβακος όπως είναι οι προσφεύγουσες, αλλά και τις εξαγωγικές ελληνικές επιχειρήσεις που δεν είναι παραγωγοί, καθώς και τις γαλλικές επιχειρήσεις εισαγωγής και μεταπωλήσεως. Το γεγονός ότι θεωρητικώς είναι δυνατό να εξατομικευτούν τα πρόσωπα τα οποία αφορά η απόφαση δεν μπορεί, αυτό καθαυτό, να θέσει υπό αμφισβήτηση το γενικό χαρακτήρα της πράξεως, προπαντός δε διότι η Επιτροπή δεν είχε στη διάθεσή της κανένα σχετικό στοιχείο, ούτε ήταν υποχρεωμένη να αναζητήσει.

Σε ό,τι αφορά το άμεσο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής, η Επιτροπή θεωρεί ότι παρόμοιο συμφέρον συντρέχει στην περίπτωση κατά την οποία μία κοινοτική απόφαση αφορά ένα ιδιώτη χωρίς να παρεμβάλλεται μεταξύ αυτού και της πράξεως κανένα εθνικό μέτρο. Αντιθέτως, στην παρούσα υπόθεση, η προσβαλλόμενη απόφαση απαιτεί τη λήψη εθνικών εκτελεστικών μέτρων από τα οποία και θα προέκυπταν οι άμεσες συνέπειες για τους ιδιώτες. Η Επιτροπή περιορίστηκε στο να επιτρέψει σ' ένα κράτος μέλος να λάβει μέτρα περιορισμού των εισαγωγών ορισμένων προϊόντων συγκεκριμένου κλάδου· η ίδια η απόφαση δεν καθόριζε κανένα σύστημα, αλλά επέτρεπε στη Γαλλία να το θεσπίσει, η οποία πάντως ήταν ελεύθερη να ενεργήσει ή όχι, ή να προβλέψει μεγαλύτερες ποσοστώσεις εισαγωγών ή για συντομότερη περίοδο. Δεν επρόκειτο, εξάλλου, για απόφαση επικυρώσεως μέτρων που έχουν ήδη ληφθεί ή για απόφαση που προσφέρει νομικό έρεισμα για επιλογές που έχουν ήδη τεθεί σε εφαρμογή σε εθνικό επίπεδο, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις που προβλέπει το εδάφιο 2 του άρθρου 115 της Συνθήκης ΕΟΚ. Το γεγονός, τέλος, ότι η επίδικη απόφαση κοινοποιήθηκε στην Ελληνική Κυβέρνηση και όχι στις ελληνικές επιχειρήσεις βάμβακος συνιστά μία εκ των υστέρων απόδειξη ότι πρόκειται για υπόθεση που αφορά αποκλειστικώς τις σχέσεις και τα συμφέροντα της Κοινότητας και ορισμένων κρατών μελών.

Ως προς το αν η απόφαση αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν αρκεί να μπορούν να εξακριβωθούν οι αποδέκτες μιας αποφάσεως, καθόσον η εξακρίβωση αυτή πρέπει να οδηγήσει σε πραγματική εξατομίκευσή τους. Στην παρούσα υπόθεση, η προσφυγή θα ήταν παραδεκτή αν από τη δραστηριότητα των προσφευγουσών, από τη θέση τους στην αγορά και από τη θέση τους έναντι της εφαρμοστέας κανονιστικής ρυθμίσεως μπορούσαν επαρκώς να εξατομικευτούν κατά τρόπο ανάλογο με την εξατομί-

κευση του τυπικού αποδέκτη της πράξεως. Οι προϋποθέσεις, όμως, για μια τέτοια εξατομίκευση δεν συντρέχουν. Προς το σκοπό αυτό δεν μπορεί να προβληθεί — όπως επιχειρούν οι προσφεύγουσες — η ύπαρξη συμβάσεων εξαγωγής στη Γαλλία που έχουν συναφθεί πριν από την ημερομηνία θεσπίσεως της αποφάσεως και υπερβαίνουν τις ποσότητες τις οποίες η απόφαση αυτή ορίζει, διότι από το φάκελο της υποθέσεως δεν προκύπτει η ύπαρξη παρόμοιων συμβάσεων. Αν πράγματι υπάρχουν τέτοιες συμβάσεις, πρέπει να υπαχθούν στη ρήτρα της « ανωτέρας βίας », η οποία στην παρούσα περίπτωση εκδηλώνεται με τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως· εν πάση περιπτώσει, πρόκειται για συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου, τις οποίες δεν μπορούσε να γνωρίζει η Επιτροπή. Στην πραγματικότητα, τα μέτρα διασφαλίσεως, τη λήψη των οποίων επιτρέπει η επίδικη απόφαση, δεν απευθύνονται ατομικώς στις προσφεύγουσες, αλλά θίγουν συμφέροντα κατηγοριών επιχειρηματιών που ορίζονται αφηρημένως και χαρακτηρίζονται αποκλειστικώς από τη συμμετοχή τους στην αγορά των εν λόγω προϊόντων.

Οι *προσφεύγουσες* με τις παρατηρήσεις τους επί του παρεμπίπτοντος υπομνήματος της Επιτροπής παρατηρούν καταρχάς ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η γραμματική διατύπωση του άρθρου 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ δικαιολογεί την πιο ευρεία ερμηνεία, συμπέρασμα που επίσης προκύπτει από τη σύγκριση της εν λόγω διατάξεως με τη διάταξη του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ περί προσφυγής λόγω παραλείψεως.

Σε ό,τι αφορά τη φύση και τη σημασία της επίδικης απόφασης, οι προσφεύγουσες, καίτοι δέχονται ότι τα μέτρα διασφαλίσεως πρέπει να είναι γενικής εφαρμογής και να αφορούν ολόκληρους κλάδους οικονομικής δραστηριότητας, αμφισβητούν την ύπαρξη των στοιχείων αυτών στη συγκεκριμένη περίπτωση, γεγονός το οποίο δεν μπορεί, εξάλλου, να διαπιστωθεί παρά μόνο μετά από εξέταση του όλου πλαισίου του παραδεκτού και της ουσίας. Πράγματι, τα εν λόγω μέτρα διασφαλίσεως δεν αναφέρονται σε έναν πραγματικό « τομέα οικονομικής δραστηριότητας »· κύριος σκοπός τους είναι να ρυθμίσουν, αποκλειστικώς, τη δραστηριότητα των ελληνικών επιχειρήσεων που παράγουν και εξάγουν προς τη Γαλλία νήματα βάμβακος, οι δε συνέπειές τους όχι μόνο περιορίζονται σε ένα αριθμό επιχειρήσεων, αλλά και εντοπίζονται χρονικά και γεωγραφικά σύμφωνα με το προϊόν. Υπ' αυτή την έννοια δεν πρόκειται για αντικειμενικά μέτρα γενικού οικονομικού χαρακτήρα, αλλά για ειδικά ατομικά μέτρα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή δεν μπορεί βάσιμα να υποστηρίξει ότι δεν γνωρίζει ποιες είναι οι επιχειρήσεις που θίγονται ατομικά με την απόφασή της καθώς και ότι δεν είναι υποχρεωμένη να συλλέξει σχετικά στοιχεία, καθόσον μέτρα σαν τα επίδικα δεν μπορούν να θεσπιστούν χωρίς να ληφθούν υπόψη τα συμφέροντα του κύκλου των ενδιαφερομένων ελληνικών επιχειρήσεων. Οι προσφεύγουσες επικαλούνται, τέλος, ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, Toepfer, 106 και 107/63, Recueil σ. 525· της 23ης Νοεμβρίου 1971, Bock, 62/70, Recueil σ. 697· της 18ης Νοεμβρίου 1975, CAM, 100/74, Recueil σ. 1393, και της 6ης Μαρτίου 1979, Simmenthal IV, 92/78, Recueil σ. 777, από τις οποίες προκύπτει ότι το Δικαστήριο έκρινε παραδεκτές τις προσφυγές που ασκήθηκαν από ιδιώτες κατά πράξεων που εθεωρούντο ότι έχουν γενικό οικονομικό χαρακτήρα.

Ως προς το αν η απόφαση αφορά αμέσως τις προσφεύγουσες, οι ελληνικές επιχειρήσεις αμφισβητούν ότι η επίδικη απόφαση παρέσχε στη Γαλλική Κυβέρνηση διακριτική εξουσία και ότι η εκτέλεσή της απαιτούσε τη λήψη εθνικών μέτρων. Πράγματι, στην παρούσα υπόθεση, το εθνικό μέτρο εφαρμογής της αποφάσεως της Επιτροπής δεν ήταν παρά απλώς μέτρο πρακτικής εφαρμογής, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση είχε θεσπιστεί μετά από επίμονες παραστάσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως που πραγματοποιήθηκαν μετά την αποτυχία των προτάσεων που έγιναν στην Ελλάδα για αυτοπεριορισμό των ελληνικών εξαγωγών

νημάτων βάμβακος προς τη Γαλλία και τη θέσπιση εκ μέρους της ίδιας της Γαλλίας ενός πραγματικού συστήματος αδειών για τις εν λόγω εισαγωγές. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο ισχυρισμός ότι η επίδικη απόφαση άφηνε στη Γαλλία διακριτική εξουσία να εφαρμόσει ή μη τα μέτρα διασφαλίσεως συνιστά απόδειξη υπερβολικής τυπολατρείας. Εξάλλου, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν τίθεται θέμα διακριτικής εξουσίας των εθνικών αρχών στην περίπτωση που δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για τη βούληση των εν λόγω αρχών να εφαρμόσουν τα επιτραπέντα μέτρα.

Έχοντας υπόψη μια τέτοια προσέγγιση της έννοιας του « άμεσα ενδιαφερομένου », η οποία τοποθετεί την επίδικη πράξη στο πραγματικό πολιτικό, οικονομικό και νομικό της πλαίσιο, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσέβαλε άμεσα τη νομική τους κατάσταση. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι γαλλικές αντισυμβαλλόμενες επιχειρήσεις προέβαλαν την εν λόγω απόφαση ως νομικό έρεισμα για τη μη εκτέλεση των υποχρεώσεων που προκύπτουν από τις συμβάσεις πωλήσεως που είχαν συναφθεί πριν από την έναρξη της ισχύος της προσβαλλόμενης απόφασης.

Ως προς το αν η απόφαση τις αφορά ατομικά, προσφεύγουσες θεωρούν ότι είναι οι πραγματικοί αποδέκτες της επίδικης απόφασης, που μπορούν να εξακριβωθούν και να εξατομικευτούν. Καίτοι η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε μόνο στη Γαλλία και στην Ελλάδα, μοναδικό σκοπό της έχει να περιορίσει τις δραστηριότητες των ελληνικών επιχειρήσεων που παράγουν και εξάγουν προς τη Γαλλία το εν λόγω προϊόν, καθόσον το εν λόγω μέτρο προορίζεται να περιορίσει μια ειδική οικονομική δραστηριότητα στην οποία επιδίδονται οι προσφεύγουσες. Αποτελούν πράγματι τις κυριότερες ελληνικές επιχειρήσεις που παράγουν και εξάγουν προς τη Γαλλία νήματα βάμβακος, ανήκουν δε σε ένα όμιλο επιχειρήσεων που μπορεί να εξατομικευτεί και να εξακριβωθεί με βάση ορισμένες ιδιότητες που μόνο αυτές διαθέτουν από μακρού ήδη χρόνου, δηλαδή μια βιομηχανική και εμπορική οργάνωση που είναι ευρύτερα γνωστή στους ενδιαφερομένους κύκλους. Εξάλλου, μπορούν να εξατομικευτούν από το γεγονός ότι στο πλαίσιο της νόμιμης οικονομικής τους δραστηριότητας συνήψαν, πριν από τη λήψη της εν λόγω αποφάσεως, σειρά συμβάσεων πωλήσεως στη Γαλλία, χωρίς να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν τις σχετικές παραδόσεις.

Το γεγονός — το οποίο επιδιώκει να προβάλλει η Επιτροπή — ότι δεν είναι τα μόνα πρόσωπα που αφορά η εν λόγω απόφαση δεν επηρεάζει, κατά την άποψη των προσφευγουσών, το παραδεκτό της προσφυγής. Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, επιτρέποντας σε ένα πρόσωπο να προσβάλει πράξη της οποίας δεν είναι ο τυπικός αποδέκτης, δεν προϋποθέτει ότι το πρόσωπο αυτό, ή ο περιορισμένος κύκλος στον οποίο ανήκει, είναι ο επιχειρηματίας που θίγεται αποκλειστικά από την εν λόγω πράξη, έτσι ώστε αρκεί το γεγονός ότι πρόκειται για πρόσωπο που θίγεται κυρίως και κατά προτεραιότητα από το εν λόγω μέτρο, όπως ακριβώς συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση.

Στη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1982, η *Γαλλική Κυβέρνηση*, η οποία δεν είχε τη δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά της κατά την έγγραφη διαδικασία, διευκρίνισε καταρχάς ότι υποστηρίζει τα αιτήματα της Επιτροπής, όχι μόνο επί της ουσίας, αλλά και επί του παραδεκτού. Σχετικά με το θέμα αυτό ανέπτυξε, ειδικότερα, κατά τρόπο λεπτομερή την άποψη ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες εταιρίες και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή τους είναι απαράδεκτη. Πράγματι, αυτό προκύπτει από την « κανονιστική » φύση της προσβαλλομένης πράξεως, από το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες θίγονται από την επίδικη απόφαση μόνο ως μέλη μιας κατηγορίας επιχειρηματιών η οποία ορίζεται κατά τρόπο αφηρημένο, από το

γεγονός ότι η δυνατότητα εξακριβώσεως δεν συνεπάγεται και την απαραίτητη εξατομίκευση και, τέλος, από το γεγονός ότι η εν λόγω κατάσταση δεν ομοιάζει καθόλου με εκείνη βάσει των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες ως νομολογιακά προηγούμενα. Κατά τα λοιπά, συντάχτηκε με τα επιχειρήματα που ανέπτυξαν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής, διευκρινίζοντας ότι στο γαλλικό δίκαιο μια « ανακοίνωση προς τους εισαγωγείς », όπως αυτή που εκδόθηκε στην παρούσα υπόθεση, δεν περιέχει αποκλειστικά και μόνο πληροφορίες, αλλά έχει επίσης δεσμευτικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει λόγος για άμεσες συνέπειες της επίδικης απόφασης έναντι των προσφευγουσών, εφόσον είναι απαραίτητη η παρεμβολή εθνικής νομικής πράξεως.

3.2. *Επί της ουσίας*

3.2.1. *Τα περιστατικά που απετέλεσαν το έρεισμα της αποφάσεως 81/988*

Οι *προσφεύγουσες* αναφέρουν ότι οι λόγοι που προβλήθηκαν για να στηρίξουν το αίτημα της Γαλλικής Κυβερνήσεως συνίστανται στην ύπαρξη, στον κλάδο της γαλλικής νηματουργίας βάμβακος peigné, σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινόμενων δυσχερειών, όπως αυτές εκδηλώνονται με τη σοβαρή αλλοίωση της οικονομικής καταστάσεως μιας περιφέρειας, συγκεκριμένα της περιφέρειας Nord-Pas-de-Calais.

Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το ότι « η κύρια αιτία » των δυσχερειών που επικαλείται η Γαλλία είναι η αύξηση, κατά το 1981, των εισαγωγών νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως. Ισχυρίζονται σχετικά ότι οι εισαγωγές στη Γαλλία νημάτων βάμβακος αντιπροσωπεύουν μια πολύ μικρή αναλογία σε σχέση με τη γαλλική παραγωγή και κατανάλωση νημάτων βάμβακος. Συγκεκριμένα, οι εισαγωγές ελληνικής προελεύσεως, μεταξύ 1980 και 1981, σημείωσαν αύξηση μόνο κατά 1,80 % σε σχέση με τη γαλλική παραγωγή και κατά 1,42 % σε σχέση με τη γαλλική κατανάλωση του εν λόγω προϊόντος. Σε ό,τι αφορά ειδικά το βάμβακα peigné, καίτοι είναι αληθές, όπως αναφέρει στις αιτιολογικές της σκέψεις η προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι εισαγωγές από την Ελλάδα του προϊόντος αυτού αποτελούν το 60 % του συνόλου των εισαγωγών κάθε προελεύσεως στη Γαλλία, αντιπροσωπεύουν μια πολύ πιο μικρή αναλογία σε σχέση με τη γαλλική κατανάλωση (24,6 %). Σε σχέση με το σύνολο της γαλλικής καταναλώσεως, οι ελληνικές εισαγωγές σημείωσαν μεταξύ του 1980 και 1981 αύξηση μόνο κατά 7,1 %.

Για να εκτιμηθούν καλύτερα τα στοιχεία που παρατέθηκαν ανωτέρω, πρέπει να ληφθεί υπόψη, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, ότι μέχρι το 1980 οι ελληνικές εισαγωγές υπέκειντο στο καθεστώς της συνδέσεως το οποίο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, στηριζόταν σε ένα σύστημα αυτοπεριορισμού των ελληνικών εξαγωγών προς την Κοινότητα. Απλή αντιπαράθεση των στοιχείων του 1980 με τα στοιχεία του 1981 θα ήταν εσφαλμένη, διότι θα στηριζόταν σε στοιχεία ανόμοια από οικονομικής και νομικής πλευράς. Εξάλλου, οι γαλλικές εξαγωγές στον τομέα αυτό σημειώνουν σταθερή αύξηση, ενώ, κατά την ίδια περίοδο, παρουσίασαν μείωση τα αποθέματα της γαλλικής νηματουργίας. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται επίσης ότι η προτίμηση που εκδηλώνεται προς τα ελληνικά νήματα peigné οφείλεται αποκλειστικά στην ποιότητά τους, δεδομένου ότι η τιμή τους είναι υψηλότερη από τη μέση τιμή του προϊόντος προελεύσεως άλλων χωρών της Κοινότητας.

Τέλος, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι η επίδικη απόφαση είχε ως συνέπεια να κλείσει πλήρως τη γαλλική αγορά στα νήματα βάμβακος ελληνικής προελεύσεως. Το γεγονός αυτό είχε σοβαρές συνέπειες για την ελληνική νηματουργία, η κατάσταση της οποίας είχε ήδη επιδεινωθεί. Πράγματι, η ελληνική βιομηχανία νημάτων βάμβακος, κατά τους τελευταίους δέκα μήνες, απώλεσε 300 000 ατράκτους επί συνόλου 1 200 000. Αντιμετωπίζεται, επίσης, η μερική ή πλήρης διακοπή της λειτουργίας ορισμένων μονάδων παραγωγής.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι η κατάσταση της νηματουργίας βάμβακος στη Γαλλία επιδεινώθηκε κατά το 1981. Αυτό αποδεικνύεται από προβλεφθείσα μείωση της παραγωγής το 1981 (16 %), ενώ οι εισαγωγές και οι εξαγωγές

διατηρήθηκαν κατά τους έξι πρώτους μήνες του 1981 στο επίπεδο του 1980.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει η Επιτροπή, οκτώ από τις δεκαέξι γαλλικές επιχειρήσεις που παράγουν νήματα βάμβακος peigné είναι εγκατεστημένες στην περιφέρεια του Nord-Pas-de-Calais. Μόνον οι επιχειρήσεις αυτές πραγματοποιούν το 40 % της συνολικής παραγωγής. Για τις επιχειρήσεις αυτές καταρτίστηκε σχέδιο αναδιαρθρώσεως, που αποσκοπεί στη συγκέντρωση της παραγωγής των τεσσάρων επιχειρήσεων σε δύο εργοστάσια και σε απομάκρυνση του πεπαλαιωμένου υλικού. Η πραγματοποίηση του σχεδίου αυτού συνεπάγεται την κατάργηση του 10 % των θέσεων απασχολήσεως, το οποίο αντιστοιχεί σε 1 980 άτομα.

Οι εισαγωγές στη Γαλλία νημάτων βάμβακος peigné ελληνικής προελεύσεως, οι οποίες αντιπροσώπευαν το 75 % περίπου του συνόλου των εισαγωγών, σημείωσαν σταθερή αύξηση. Η αύξηση αυτή ήταν 47 % το 1979, 21 % το 1980 και, αν επαληθευτεί η τάση των πρώτων έξι μηνών, 40 % κατά το 1981. Παρατηρήθηκε αποκλειστικά στη Γαλλία και όχι στα άλλα κράτη μέλη.

Μεταξύ των τιμών των γαλλικών προϊόντων και των τιμών των προϊόντων ελληνικής προελεύσεως υπήρχε μια διαφορά 10 %. Η διαφορά αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι το κόστος εργασίας στην Ελλάδα ήταν ίσο με το ήμισυ του αντίστοιχου κόστους στη Γαλλία, έστω και αν η σημασία του πλεονεκτήματος αυτού περιορίζεται από τη μικρότερη παραγωγικότητα του ελληνικού εργατικού δυναμικού.

Υπό το φως αυτών των στοιχείων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές νημάτων βάμβακος peigné ελληνικής προελεύσεως αποτελούσαν σημαντική αιτία των δυσχερειών του τομέα και μπορούσαν, βραχυπρόθεσμα, να έχουν σοβαρές συνέπειες. Έκρινε, ωστόσο, ότι το συμπέρασμα αυτό έπρεπε να μετριαστεί, λαμβανομένου υπόψη ότι και άλλοι λόγοι (έλλειψη επενδύσεων, πεπαλαιωμένες εγκαταστάσεις) συνέβαλαν στη δημιουργία των δυσχερειών αυτών.

Με την απάντησή τους, οι *προσφεύγουσες* παρατηρούν ότι είναι πλάνη να θεωρείται ότι ένας βιομηχανικός τομέας που βρίσκεται σε κρίση μπορεί να ανορθωθεί, περιορίζοντας, για διάστημα τριών μηνών, τις εισαγωγές νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως, ενώ οι εισαγωγές αυτές δεν αντιπροσωπεύουν παρά ένα σχετικά ελάχιστο μέρος της παραγωγής και της καταναλώσεως νημάτων βάμβακος στη Γαλλία.

Κατά τις προσφεύγουσες, από τα στοιχεία που επισυνάπτονται στο υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής προκύπτει ότι:

— η γαλλική παραγωγή βάμβακος peigné μειώθηκε το 1981 κατά 11,2 %·

— οι εισαγωγές στη Γαλλία, κάθε προελεύσεως, σημείωσαν κατά το 1980 και 1981 αύξηση κατά 28,7 %, που αντιπροσωπεύει 31,6 %, κατά το 1980, και 41 %, κατά το 1981, της γαλλικής καταναλώσεως, με αύξηση 9,4 %·

— οι ελληνικές εισαγωγές στη Γαλλία αυξήθηκαν μεταξύ 1980 και 1981 κατά 39 % και από 17,5 αντιπροσωπεύουν το 24,5 % της γαλλικής καταναλώσεως (δηλαδή αύξηση κατά 7 %)·

— το μέρος των ελληνικής προελεύσεως εισαγωγών σε σχέση με τις εισαγωγές από κάθε άλλη πηγή στη Γαλλία ανήλθε κατά το 1980-1981 από 55,3 σε 59,9 % (δηλαδή αύξηση κατά 4,6 %)·

— οι γαλλικές εξαγωγές σημειώνουν σταθερή αύξηση της τάξεως του 8,3 % μεταξύ 1980 και 1981.

Από τα στοιχεία αυτά οι προσφεύγουσες συνάγουν ότι, καίτοι υπήρξε αδιαμφισβήτητη αύξηση των ελληνικών εξαγωγών νημάτων βάμβακος peigné μεταξύ 1980 και 1981 στη Γαλλία, η αύξηση αυτή, λόγω του σχετικού όγκου της σε σχέση με τα λοιπά οικονομικά δεδομένα της αγοράς, δεν μπορεί να δημιουργήσει σοβαρές και ενδεχομένως παρατεινόμενες οικονομικές δυσχέρειες στη γαλλική αγορά της βιομηχανίας βάμβακος peigné.

Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν επίσης ότι η Επιτροπή είχε στηριχτεί σε πολύ πιο λεπτομερή και σημαντικά στοιχεία προκειμένου να επιτρέψει στη Γαλλική Δημοκρατία να λάβει μέτρα διασφαλίσεως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 226 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά της εισαγωγής ιταλικών ψυγείων (βλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 1963, Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής, 13/63, Recueil σ. 337).

Με την ανταπάντησή της η *Επιτροπή* ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι οι επιζήμιες συνέπειες της προσβαλλομένης αποφάσεως στην Ελληνική νηματουργία δεν ήταν τόσο σοβαρές όσο ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες. Από στοιχεία που παρέσχε ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Ελλάδος στις Κοινότητες συνάγεται ότι σημειώθηκε διακοπή λειτουργίας 200 000 ατράκτων, οι οποίες όμως κατά μεγάλο μέρος αντικαταστάθηκαν. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι ελληνικές εξαγωγές από 49 424 τόνους το 1980 ανήλθαν σε 51 080 τόνους το 1981.

Σε ό,τι αφορά τις συνέπειες των εισαγωγών νημάτων βάμβακος peigné ελληνικής προελεύσεως, η Επιτροπή αποκρούει τις επικρίσεις που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες και αμφισβητεί την ακρίβεια των στοιχείων που επικαλούνται.

Σε ό,τι αφορά την εξέλιξη των αποθεμάτων, η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι αριθμοί που παραθέτουν οι προσφεύγουσες αναφέρονται τόσο στα νήματα cardés όσο και στα peignés και κατά συνέπεια στερούνται αποδεικτικής αξίας.

Κατά την Επιτροπή, δεν αμφισβητείται ότι οι εισαγωγές βάμβακος peigné στη Γαλλία ελληνικής προελεύσεως αντιπροσώπευαν το 1981 το 1/4 της προφανούς καταναλώσεως, ενώ το 1980 αντιπροσώπευαν το 1/6. Η αύξηση αυτή κατά 8,5 μονάδες (από 17,5 % σε 26 %), αντί των 7 μονάδων που είχαν υπολογιστεί το μήνα Οκτώβριο του 1981, αντιστοιχεί σε αύξηση των εισαγωγών από την Ελλάδα κατά 48,6 %, αντί του 40 % όπως είχε αρχικά προβλεφθεί. Παραλλήλως, η αύξηση των συνολικών εισαγωγών κατά 2 700 τόνους, από τους οποίους 2 000 τόνοι προέρχονται από την Ελλάδα, αποδεικνύει ότι η αύξηση των εισαγωγών από την Ελλάδα ανέρχεται σε 39,3 %, ενώ είναι μόνο κατά 15 % από τις υπόλοιπες χώρες. Κατά την άποψη, λοιπόν, της Επιτροπής συνάγεται ότι οι εισαγωγές από την Ελλάδα συνιστούν, αναμφίβολα, το σημαντικότερο παράγοντα διαταραχής της γαλλικής αγοράς.

Εξάλλου, η Επιτροπή κρίνει ως μη επιτυχή τη σύγκριση που πραγματοποιούν οι προσφεύγουσες μεταξύ της παρούσας υπόθεσης και της υπόθεσης των ιταλικών ψυγείων, δεδομένου ότι πρόκειται για διαφορετικούς κλάδους οι οποίοι ανάγονται σε διαφορετική οικονομική συγκυρία.

3.2.2. *Οι λόγοι ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλονται με την προσφυγή*

α) Παράβαση του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως

Οι *προσφεύγουσες* ισχυρίζονται ότι δεν συντρέχουν στην παρούσα υπόθεση οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 130 επειδή:

— το εν λόγω προϊόν δεν εμπίπτει στην έννοια του « τομέα οικονομικής δραστηριότητος », που αναφέρεται στο άρθρο 130·

— δεν υπήρχαν στην παρούσα υπόθεση οι κλαδικές ή περιφερειακές δυσχέρειες που προβλέπει το εν λόγω άρθρο·

— αντίθετα προς την παράγραφο 3 του άρθρου 130, το περιεχόμενο της επίδικης απόφασης δεν περιορίζεται στα απολύτως αναγκαία μέτρα.

Σε ό,τι αφορά το πρώτο επιχείρημα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η παραγωγή νημάτων βάμβακος peigné δεν εμπίπτει στην έννοια του « τομέα οικονομικής δραστηριότητος », διότι το εν λόγω προϊόν δεν διακρίνεται σαφώς από άλλα ομοειδή προϊόντα.

Αντιθέτως, κατά την άποψη της *Επιτροπής*, η βιομηχανία νημάτων βάμβακος peigné συνιστά « τομέα οικονομικής δραστηριότητος » (βλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 1963, Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής, 13/63). Πράγματι, τα νήματα βάμβακος peigné παρουσιάζουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σε σχέση με τα νήματα βάμβακος απλώς cardé, καθόσον είναι πιο λεπτά και απαιτούν μια πιο μακρά και προωθημένη διαδικασία παραγωγής.

Με την ανταπάντησή τους οι *προσφεύγουσες* αμφισβητούν το ότι τα νήματα βάμβακος μπορούν να διακριθούν ανάλογα με το αν είναι peignés ή cardés, καθόσον τα δύο προϊόντα είναι ευρέως εναλλάξιμα μεταξύ τους και απαιτούν την ίδια δομή παραγωγής.

Κατά τις προσφεύγουσες, αν ο οικονομικός τομέας στον οποίο αναφέρεται η απόφαση της Επιτροπής είναι εκείνος των νημάτων βάμβακος peigné, η εφαρμογή της αποφάσεως και στα νήματα βάμβακος cardé είναι παράνομη. Αν, αντιθέτως, περιλαμβάνει όλα τα νήματα βάμβακος, η απόφαση είναι επίσης παράνομη, καθόσον η Επιτροπή ουδέποτε αναφέρθηκε σε σοβαρές δυσχέρειες αφορώσες το σύνολο του εν λόγω τομέα.

Η *Επιτροπή* εμμένει στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των νημάτων βάμβακος peigné σε σχέση με τα νήματα βάμβακος cardé. Στην υφαντουργική βιομηχανία υπάρχουν προϊόντα που μπορούν να αποτελέσουν διακεκριμένους « τομείς », έστω και αν προέρχονται από την ίδια διαδικασία παραγωγής ή ακόμα και από τις ίδιες μηχανές.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η εφαρμογή της επίδικης απόφασης μόνο στα νήματα βάμβακος peigné θα δημιουργούσε ανυπέρβλητες δυσχέρειες τεχνικής φύσεως. Αυτό εξηγεί το γιατί η απόφαση αναφέρεται τόσο στα νήματα peignés όσο και στα νήματα cardés.

Η Επιτροπή δέχεται ότι οι τελωνειακοί έλεγχοι που καθιέρωσαν οι γαλλικές αρχές προς εκτέλεση της επίδικης απόφασης συνιστούν παράβαση του κοινοτικού δικαίου, ισχυρίζεται, όμως, ότι το γεγονός αυτό δεν μπορεί να καταλογιστεί στην Επιτροπή, η οποία, εξάλλου, κίνησε σχετικά τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Η *Γαλλική Κυβέρνηση* υπογραμμίζει τις δυσκολίες που συνεπάγεται η διάκριση μεταξύ νημάτων peigné και νημάτων cardé σε ό,τι αφορά τις απαραίτητες αναλύσεις. Υπογραμμίζει, επίσης, ότι το κοινό δασμολόγιο (κλάση 55.05) δεν διακρίνει τα νήματα βάμβακος ανάλογα με το αν είναι peigné ή cardé, αλλά ανάλογα με το πάχος τους.

Σε ό,τι αφορά την έλλειψη κλαδικών ή περιφερειακών δυσχερειών, οι *προσφεύγουσες* ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει την ύπαρξη τόσο « σοβαρών δυσχερειών που δύνανται να παραταθούν σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας » όσο και « δυσχερειών που μπορούν να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή », χωρίς να συντρέχει καμία από τις δύο αυτές εναλλακτικές προϋποθέσεις. Τα στοιχεία που προβάλλονται σχετικά με τη μία ή την άλλη από τις προϋποθέσεις αυτές δεν αρκούν στην πραγματικότητα να στηρίξουν την άποψη ότι συντρέχει η μία από αυτές, χωριστά λαμβανόμενη.

Η *Επιτροπή* θεωρεί, καταρχάς, ότι η αιτίαση που διατυπώνουν οι προσφεύγουσες δεν αναφέρεται σε δήθεν παράβαση του άρθρου 130, αλλά το πολύ σε ανεπαρκή αιτιολογία. Η Επιτροπή παραπέμπει σχετικά στις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης απόφασης.

Η ύπαρξη δυσχερειών « που μπορούν να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή », έστω και αν, στο πλαίσιο του άρθρου 130, συνιστά αυτοτελή και όχι σωρευτική προϋπόθεση, πρέπει, κατά την άποψη της Επιτροπής, να θεωρηθεί ως λόγος που ενισχύει τα επιχειρήματα που, κατά κύριο λόγο, στηρίζονται σε δυσχέρειες κλαδικής φύσεως.

Τα στοιχεία που παρέθεσε σχετικά η Επιτροπή αποδεικνύουν ότι τόσο η μία όσο και η άλλη προϋπόθεση συντρέχουν στην παρούσα υπόθεση.

Οι *προσφεύγουσες* ισχυρίζονται ότι, καίτοι είναι νόμιμη η επίκληση μιας από τις προϋποθέσεις αυτές προκειμένου να ενισχυθεί η άλλη, ωστόσο πρέπει τουλάχιστον η μία από αυτές να συντρέχει σε επαρκή βαθμό.

Σε ό,τι αφορά την παράβαση της τρίτης παραγράφου του άρθρου 130, οι *προσφεύγουσες* θεωρούν ότι το περιεχόμενο της επίδικης απόφασης δεν περιορίζεται στο απολύτως αναγκαίο μέτρο. Ούτε έχει επιλεγεί κατά τρόπο

που να διαταράσσει το λιγότερο δυνατό τη λειτουργία της κοινής αγοράς. Πράγματι, η επίδικη απόφαση πλήττει βαριά τους επιχειρηματίες που θίγονται από τα μέτρα τα οποία επιτάσσει.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι η ίδια η φύση των μέτρων διασφαλίσεως συνεπάγεται πρόσκαιρες αποκλίσεις από τους κοινοτικούς κανόνες, γεγονός που αναπόφευκτα προξενεί κάποια ζημία στους ενδιαφερόμενους οικονομικούς κύκλους. Ωστόσο, αν ληφθεί υπόψη η ποσότητα και η διάρκεια της ποσοστώσεως που επετράπη, καθώς και ο περιορισμός τους σε σχέση με τα αιτήματα της Γαλλικής Κυβερνήσεως, η προβαλλόμενη απόφαση επιτρέπει το ελάχιστο από τα μέτρα εκείνα που θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν την αναστολή που επιδιώκουν οι προβληματικές γαλλικές επιχειρήσεις βάμβακος.

Η Επιτροπή αναφέρει σχετικά ότι διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την επιλογή των κατάλληλων μέτρων.

Οι *προσφεύγουσες* εμμένουν στο γεγονός ότι στις αιτιολογικές σκέψεις της προβαλλόμενης απόφασης δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τις ιδιαίτερα επιζήμιες συνέπειες που θα είχε η απόφασή της επί της καταστάσεως των προσφευγουσών και γενικώς της ελληνικής οικονομίας.

Σύμφωνα με τη *Γαλλική Κυβέρνηση*, η αναλογικότητα της αποφάσεως της Επιτροπής αποδεικνύεται από το γεγονός ότι τα μέτρα που επιτράπηκαν περιορίστηκαν αυστηρώς, από χρονικής απόψεως και όσον αφορά τις περιοριστικές τους συνέπειες, και επελέγησαν βάσει ορισμένων τεχνικών επιταγών, οι οποίες εμποδίζουν τους μη ειδικούς να διακρίνουν, διά γυμνού οφθαλμού, ένα νήμα βάμβακος cardé από ένα νήμα βάμβακος peigné.

β) Πλάνη και ανεπάρκεια της αιτιολογίας

Κατά τις *προσφεύγουσες*, η επίδικη απόφαση δεν περιέχει καμία αιτιολογία που να δικαιολογεί εγκύρως τόσο την ανάγκη λήψεως μέτρων διασφαλίσεως όσο και το περιεχόμενο των εν λόγω μέτρων.

Παρατηρούν ότι η Επιτροπή:

— δεν εξηγεί γιατί η παραγωγή και εμπορία νημάτων βάμβακος peigné συνιστά « τομέα » κατά την έννοια του άρθρου 130·

— συνδυάζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής του εν λόγω άρθρου (δυσχέρειες κλαδικής και περιφερειακής φύσεως), χωρίς να αποδεικνύει γιατί οι προϋποθέσεις αυτές συντρέχουν αντιστοίχως και ορθώς·

— δε λαμβάνει υπόψη την κατάσταση των ελληνικών επιχειρήσεων που παράγουν νήματα βάμβακος, ούτε τις επιζήμιες συνέπειες που τα ληφθέντα μέτρα επρόκειτο να έχουν για τις επιχειρήσεις αυτές·

— δεν παραθέτει ούτε αριθμητικά στοιχεία για τις εισαγωγές από όλες τις χώρες νημάτων βάμβακος peigné στη Γαλλία, ούτε για το ποσοστό αυξήσεως των εισαγωγών από άλλες προελεύσεις, ούτε, επίσης, στοιχεία σχετικά με τη γαλλική κατανάλωση του εν λόγω προϊόντος, τα οποία μόνα τους θα επέτρεπαν να εκτιμηθεί η ακριβής επίπτωση των εισαγωγών από την Ελλάδα στη γαλλική αγορά.

Η *Επιτροπή* αντιτάσσει ότι οι δύο πρώτες αιτιάσεις που προβάλλουν οι προσφεύγουσες αντιστοιχούν ακριβώς στα επιχειρήματα που έχουν ήδη εξεταστεί σχετικά με τη δήθεν μη τήρηση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 130.

Σε ό,τι αφορά την κατάσταση των ελληνικών επιχειρήσεων, οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής ήρθαν σε επαφή τόσο με τις παραγωγούς εταιρίες όσο και με τις ελληνικές αρχές. Εξάλλου, η Επιτροπή οφείλει να στηριχτεί, εκτός από τα στοιχεία τα οποία διαθέτει, και στα στοιχεία που παρέχει το κράτος μέλος που υποβάλλει την αίτηση, δεδομένου ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες δεν έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώνουν την ακρίβεια των στοιχείων αυτών αυτοστιγμή. Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, καίτοι δεν έχει την υποχρέωση να έλθει σε επαφή με το κράτος μέλος που θα μπορούσε να υποστεί ζημία από τα μέτρα διασφαλίσεως, στην παρούσα υπόθεση οι επαφές αυτές πραγματοποιήθηκαν.

Ως προς τα στοιχεία τα οποία οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι λείπουν, κατά ένα μέρος ανευρίσκονται στις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλόμενης απόφασης κατά δε το υπόλοιπο είναι περιττά.

Η Επιτροπή υπογραμμίζει, επικαλούμενη τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Dutheillet de Lamothe, στην υπόθεση 37/70, Rewe-Zentrale (Recueil 1971, σ. 43), ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν καμία απόδειξη ουσιωδών διαδικαστικών πλημμελειών, ούτε υπερβάσεως εξουσίας. Δεν απέδειξαν επίσης την ύπαρξη προφανούς πλάνης εκ μέρους της Επιτροπής. Δεν αναφέρουν πουθενά ποιο άλλο μέτρο θα μπορούσε να θεσπιστεί.

Με την ανταπάντησή τους οι *προσφεύγουσες* εμμένουν στο γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να έρθει σε επαφή με τις αρχές και τις επιχειρήσεις του κράτους το οποίο επρόκειτο να υποστεί τον αντίκτυπο των μέτρων διασφαλίσεως. Κατά την άποψή τους, η διαβούλευση αυτή δεν αποτελεί ούτε εθιμοτυπική χειρονομία ούτε ένα σκοπό, αυτή καθαυτή, αλλά αποτελεί το μοναδικό μέσο που διαθέτει η Επιτροπή προκειμένου να εκτιμήσει κατά τρόπο αποτελεσματικό και δίκαιο τις επιζήμιες επιπτώσεις που θα έχουν τα σχεδιαζόμενα μέτρα επί των θιγομένων επιχειρήσεων.

γ) Παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου

Κατά την άποψη των *προσφευγουσών*, παραβιάστηκε η αρχή της αναλογικότητας, διότι τα μέτρα που επέτρεψε η επίδικη απόφαση είναι υπερβολικά σε σχέση με τους σκοπούς που προβλέπει το άρθρο 130, παράγραφος 1, που συνίσταται στην « αποκατάσταση της ισορροπίας και την προσαρμογή του εν λόγω τομέως στην οικονομία της κοινής αγοράς ».

Οι προσφεύγουσες προσάπτουν κυρίως στην Επιτροπή ότι έλαβε μέτρα που αφορούν τόσο το βάμβακα peigné όσο και το βάμβακα cardé, ενώ το τελευταίο αυτό προϊόν είναι τελείως ξένο προς το αντικείμενο της αιτήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως και προς τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως.

Η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει επίσης την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον οι ελληνικές επιχειρήσεις τίθενται σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στα υπόλοιπα κράτη μέλη.

Το ίδιο συμβαίνει και με την αρχή της κοινοτικής προτιμήσεως, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εξέτασε τη δυνατότητα αντιμετωπίσεως της οικονομικής καταστάσεως που επικαλείται η Γαλλική Κυβέρνηση περιορίζοντας τις εισαγωγές νημάτων προελεύσεως τρίτων χωρών.

Κατά την άποψη των προσφευγουσών, η επίδικη απόφαση παραβιάζει επίσης την αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού, όχι μόνο διότι περιορίζει σημαντικά την πρόσβαση των ελληνικών επιχειρήσεων στη γαλλική αγορά, αλλά και διότι ευνοεί τις γαλλικές επιχειρήσεις και τις επιχειρήσεις των άλλων κρατών μελών, οι οποίες παραμένουν ελεύθερες να πραγματοποιήσουν τις εξαγωγές τους προς τη Γαλλία.

Κατά την *Επιτροπή* η τήρηση των γενικών αρχών που επικαλούνται οι προσφεύγουσες πρέπει να εκτιμάται, στην περίπτωση των μέτρων διασφαλίσεως, σε σχέση με τον εξ ορισμού χαρακτήρα παρεκκλίσεως που έχουν και με την εξαιρετική κατάσταση που αποσκοπούν να αντιμετωπίσουν.

Σε ό,τι αφορά την αρχή της αναλογικότητας, η αρχή αυτή επιβάλλει τα θεσπιζόμενα μέτρα να είναι ποσοτικώς και ποιοτικώς ανάλογα με τις δυσχέρειες που επιδιώκεται να αντιμετωπιστούν και να συνιστούν το κατώτατο όριο. Η επίδικη απόφαση τηρεί τις προϋποθέσεις αυτές, διότι τα μέτρα που επιτράπηκαν είναι προσωρινά, περιορίζονται μόνο στο κράτος μέλος που υπέβαλε την αίτηση και αφορούν τα προϊόντα μιας μόνο προελεύσεως, της ελληνικής, και αφορούν ποσόστωση η οποία ανταποκρίνεται, λίγο πολύ, στις εξαγωγές του τρέχοντος έτους.

Σε ό,τι αφορά τις αρχές της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της κοινοτικής προτιμήσεως και

του ελεύθερου ανταγωνισμού, η Επιτροπή αναφέρει ότι τα επιτραπέντα μέτρα καλύπτουν όλες τις εισαγωγές ελληνικής προελεύσεως ανεξαρτήτως του τόπου παραγωγής. Εξάλλου, φαίνεται να διαφεύγει από τις προσφεύγουσες το γεγονός ότι το άρθρο 130 δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να εγκρίνει μέτρα διασφαλίσεως αφορώντα άλλες προελεύσεις. Η Επιτροπή δεν έχει επίσης την εξουσία, βάσει του άρθρου 130, να εγκρίνει μέτρα έναντι άλλων κρατών μελών και τρίτων χωρών.

Ως προς την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, με την ανταπάντησή τους οι *προσφεύγουσες* διευκρινίζουν ότι αιτιώνται την Επιτροπή επειδή επέλεξε μέτρα που πλήττουν υπερβαλόντως τις ελληνικές επιχειρήσεις, οι οποίες είναι εντελώς ανεύθυνες για την κατάσταση που επιχειρεί να αντιμετωπίσει η επίδικη απόφαση, αντί να επιλέξει μέτρα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν τις προβληματικές γαλλικές επιχειρήσεις χωρίς να πληγούν οι ελληνικές επιχειρήσεις.

4. Προφορική διαδικασία

Οι προσφεύγουσες εταιρίες, εκπροσωπούμενες από κοινού από το δικηγόρο Θεσσαλονίκης Δ. Ευρυγένη και το δικηγόρο Βρυξελλών G. Vandersanden, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους M. van Ackere και Ξ. Γιαταγάνα, επικουρούμενους από το Hall, κύριο υπάλληλο διοικήσεως, ως εμπειρογνώμονα, και η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον B. Botte, αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 3ης Ιουλίου 1984.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Ιανουαρίου 1982, επτά ελληνικές επιχειρήσεις βάμβακος άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 81/988 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ L 362, σ. 33), με την οποία επετράπη στη Γαλλική Δημοκρατία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 130 της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των συνθηκών (στο εξής: πράξη προσχωρήσεως), να θέσει τις εισαγωγές στη Γαλλία νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως υπό σύστημα ποσοστώσεων για τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο 1981 και Ιανουάριο 1982.

2 Με υπόμνημα της 12ης Φεβρουαρίου 1982, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής την οποία υποστήριξε και η παρεμβαίνουσα Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας.

3 Η Επιτροπή και η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας υπενθυμίζουν ότι αποδέκτες τις επίδικης αποφάσεως είναι η Γαλλική Δημοκρατία και η Ελληνική Δημοκρατία. Ισχυρίζονται ότι πρόκειται για απόφαση γενικής οικονομικής ισχύος, που θίγει όχι μόνο ιδιώτες αλλά ένα ολόκληρο οικονομικό τομέα. Μολονότι οι συνέπειες των μέτρων διασφαλίσεως που επετράπησαν πλήττουν τις προσφεύγουσες, η επίδικη απόφαση δεν τις αφορά ούτε άμεσα ούτε ατομικά.

4 Σύμφωνα με το άρθρο 173, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το πρώτο εδάφιο του ίδιου άρθρου, να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

5 Δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγουσες στην υπό κρίση υπόθεση δεν είναι αποδέκτες της προσβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η νομική φύση της αποφάσεως αυτής, επιβάλλεται να εξεταστεί αν, παρά ταύτα, η απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά.

6 Ως προς το αν τις αφορά άμεσα, η Επιτροπή και η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας υποστηρίζουν ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, καθόσον η απόφαση αυτή περιορίζεται στο να παράσχει στη Γαλλική Δημοκρατία την έγκριση να θεσπίσει σύστημα ποσοστώσεων εισαγωγής ελληνικών νημάτων βάμβακος και, κατά συνέπεια, αφήνει το κράτος μέλος που υπέβαλε την αίτηση ελεύθερο να κάμει ή μη χρήση της εν λόγω εγκρίσεως. Επομένως, η απόφαση δεν θεσπίζει, αυτή καθαυτή, περιοριστικό καθεστώς των εισαγωγών, αλλά απαιτεί, προκειμένου να παραγάγει πρακτικά αποτελέσματα, τη λήψη μέτρων εκτελέσεως εκ μέρους των γαλλικών αρχών.

7 Είναι βεβαίως αληθές ότι, χωρίς μέτρα εκτελέσεως στο εθνικό επίπεδο, η απόφαση της Επιτροπής δεν θα μπορούσε να επηρεάσει τις προσφεύγουσες. Ωστόσο, στην παρούσα περίπτωση, το επιχείρημα αυτό δεν αρκεί για να αποκλείσει το ενδεχόμενο να αφορά η εν λόγω απόφαση τις προσφεύγουσες άμεσα, εφόσον άλλα στοιχεία επιτρέπουν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι έχουν άμεσο ατομικό συμφέρον ασκήσεως προσφυγής.

8 Πρέπει σχετικά να σημειωθεί ότι, όπως η ίδια η Επιτροπή δέχτηκε κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας, η Γαλλική Κυβέρνηση, ήδη πριν της παράσχει την έγκριση η Επιτροπή, διατηρούσε σε ισχύ ένα πολύ περιοριστικό σύστημα αδειών εισαγωγής νημάτων βάμβακος ελληνικής καταγωγής. Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι όχι μόνο η αίτηση εγκρίσεως μέτρων διασφαλίσεως υποβλήθηκε από τις γαλλικές αρχές, αλλά και ότι με την αίτηση ζητήθηκε από την Επιτροπή να εγκρίνει σύστημα ποσοστώσεων εισαγωγής πιο αυστηρό από εκείνο που της εγκρίθηκε τελικά.

9 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η δυνατότητα της Γαλλικής Δημοκρατίας να αποφασίσει να μην κάνει χρήση της ευχέρειας που της παρέσχε η απόφαση της Επιτροπής ήταν καθαρά θεωρητική, καθόσον δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για τη βούληση των γαλλικών αρχών να εφαρμόσουν την απόφαση.

10 Επομένως πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε άμεσα τις προσφεύγουσες.

11 Ως προς το ζήτημα αν η επίδικη απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες και ατομικά, πρέπει, πρώτα, να υπομνηστεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 15ης Ιουλίου 1963 (Plaumann, 35/62, Recueil σ. 197), « πρόσωπα που δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως μπορούν να ισχυριστούν ότι τα αφορά ατομικά, μόνον αν η εν λόγω απόφαση τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτά ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνο των αποδεκτών ».

12 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι πληρούν τις ανωτέρω προϋποθέσεις, καθόσον είναι οι κυριότερες ελληνικές επιχειρήσεις που παράγουν και εξάγουν προς τη Γαλλία νήματα βάμβακος. Ισχυρίζονται ότι ανήκουν, κατά συνέπεια, σε ομάδα επιχειρήσεων εξατομικευμένων και δυναμένων να αναγνωριστούν βάσει κριτηρίων που αναφέρονται στο εν λόγω προϊόν, στις οικονομικές δραστηριότητες που αναπτύσσουν και στο χρόνο εντός του οποίου ασκήθηκαν οι εν λόγω δραστηριότητες. Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν σχετικώς, ότι η δραστηριότητα της παραγωγής και εξαγωγής προς τη Γαλλία νημάτων βάμβακος ελληνικής καταγωγής προϋποθέτει βιομηχανική και εμπορική οργάνωση η οποία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από τη μία ημέρα στην άλλη και, πάντως, ουδέποτε κατά τη σύντομη περίοδο ισχύος της επίδικης απόφασης.

13 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πρέπει, πρώτον, να διευκρινιστεί ότι η επίδικη απόφαση επηρεάζει τις προσφεύγουσες μόνον υπό την ιδιότητά τους ως εξαγωγέων προς τη Γαλλία νημάτων βάμβακος ελληνικής καταγωγής. Πράγματι, η επίδικη απόφαση δεν έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να περιορίσει, καθ' οποιοδήποτε τρόπο, την παραγωγή των εν λόγω προϊόντων.

14 Σε ό,τι αφορά την εξαγωγή των προϊόντων αυτών προς τη Γαλλία, πρόκειται προφανώς για εμπορική δραστηριότητα την οποία μπορεί να ασκήσει οποτεδήποτε κάθε επιχείρηση. Κατά συνέπεια, η επίδικη απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες ακριβώς όπως και κάθε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται, πραγματικώς ή δυνητικώς, σε όμοια κατάσταση. Επομένως, μόνη η ιδιότητα του εξαγωγέα προς τη Γαλλία δεν αρκεί για να αποδείξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

15 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, ωστόσο, ότι την κατάστασή τους την χαρακτηρίζει, σε σχέση με κάθε άλλο εξαγωγέα νημάτων βάμβακος ελληνικής καταγωγής προς τη Γαλλία, το γεγονός ότι είχαν ήδη συνάψει σειρά συμβάσεων πωλήσεως με γάλλους πελάτες, οι οποίες αφορούσαν ποσότητες νημάτων βάμβακος μεγαλύτερες από τις ποσοστώσεις που ενέκρινε η Επιτροπή και οι οποίες έπρεπε να εκτελεστούν κατά την περίοδο ισχύος της εν λόγω αποφάσεως. Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι οι συμβάσεις αυτές δεν μπόρεσαν να εκτελεστούν ακριβώς λόγω του συστήματος ποσοστώσεων που εφάρμοσαν οι γαλλικές αρχές. Θεωρούν ότι, υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η επίδικη απόφαση έθιξε τα ατομικά τους συμφέροντα.

16 Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή μπορούσε και μάλιστα όφειλε να εξατομικεύσει τους επιχειρηματίες εκείνους τους οποίους, όπως οι προσφεύγουσες, η απόφασή της αφορούσε ατομικά. Παραλείποντας να ενημερωθεί σχετικά, παραβίασε τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως, καθόσον, κατά την άποψη των προσφευγουσών, η εν λόγω διάταξη επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξατομικεύει, προηγουμένως, τους επιχειρηματίες εκείνους, στην προκειμένη περίπτωση έλληνες, τους οποίους αφορά ατομικά το εγκριθέν μέτρο διασφαλίσεως.

17 Πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι το επιχείρημα αυτό, αν αποδειχτεί βάσιμο, αποβαίνει μόνο υπέρ των προσφευγουσών εκείνων που απέδειξαν ότι, πριν από τη θέσπιση της προσβαλλόμενης απόφασης, είχαν συνάψει, με γάλλους πελάτες, συμβάσεις για παράδοση ελληνικών νημάτων βάμβακος κατά την περίοδο ισχύος της επίδικης απόφασης.

18 Δεδομένου ότι ούτε η εταιρία Βόμβυξ, Π.Β. Σβολόπουλος και Χρ. Κουτρουμπής ούτε η εταιρία Unicot Hellas προσκόμισαν σχετικές αποδείξεις, η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί απαράδεκτη ως προς τις δύο αυτές προσφεύγουσες.

19 Ως προς τις υπόλοιπες προσφεύγουσες, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το γεγονός της συνάψεως, πριν από τη θέσπιση της επίδικης απόφασης, συμβάσεων, η εκτέλεση των οποίων είχε προβλεφθεί για τους μήνες που καλύπτει η εν λόγω απόφαση, συνιστά μια πραγματική κατάσταση που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο που αφορά η εν λόγω απόφαση, καθόσον η θέσπιση της αποφάσεως εμπόδισε την πλήρη ή μερική εκτέλεση των συμβάσεών τους.

20 Ωστόσο, η Επιτροπή αμφισβητεί το αν αρκεί αυτό και μόνο το γεγονός για να μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες. Ισχυρίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά τη θέσπιση της αποφάσεως αγνοούσε τον αριθμό των συμβάσεων που είχαν ήδη συναφθεί για την περίοδο που κάλυπτε η εν λόγω απόφαση και ότι, αντιθέτως προς τις περιπτώσεις για τις οποίες υπάρχει νομολογία του Δικαστηρίου, δεν είχε καμία δυνατότητα σχετικής ενημερώσεως, καθόσον επρόκειτο για συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου, που δεν δηλώνονται ενώπιον των κοινοτικών ή εθνικών αρχών.

21 Πρέπει, σχετικά, να παρατηρηθεί ότι η απάντηση στο ερώτημα αν, και σε ποια έκταση, η Επιτροπή γνώριζε ή ήταν σε θέση να γνωρίζει ποιοι ήταν οι έλληνες εξαγωγείς που είχαν συνάψει συμβάσεις για την περίοδο ισχύος της επίδικης απόφασης, εξαρτάται στενά από την ερμηνεία του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως που θα γίνει δεκτή και, ιδίως, από το αν η Επιτροπή, πριν εγκρίνει μέτρο διασφαλίσεως κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, είναι υποχρεωμένη να προβεί σε κατάλληλη έρευνα για τις οικονομικές συνέπειες της αποφάσεως που πρόκειται να λάβει και για τις επιχειρήσεις που θα μπορούσαν να θιγούν με την απόφαση αυτή. Δεδομένου ότι προβλήθηκαν λόγοι ακυρώσεως που συνδέονται με το πρόβλημα αυτό προκειμένου να υποστηριχτεί ο παράνομος χαρακτήρας της επίδικης απόφασης, το παραδεκτό της προσφυγής από την άποψη αυτή πρέπει να εξεταστεί με την ουσία της υποθέσεως.

22 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, καταρχάς, ότι η επίδικη απόφαση ελήφθη χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, σχετικά, τρεις χωριστούς λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο υποστηρίζουν ότι το προϊόν στο οποίο αναφέρεται η επίδικη απόφαση δεν εμπίπτει στην έννοια του « τομέα οικονομικής δραστηριότητος », που προβλέπεται στο άρθρο 130. Με το δεύτερο λόγο προβάλλουν ότι οι κλαδικές ή περιφερειακές δυσχέρειες, που

προβλέπει το εν λόγω άρθρο, δεν συνέτρεχαν στην παρούσα περίπτωση. Με τον τρίτο λόγο ισχυρίζονται ότι, αντίθετα προς την παράγραφο 3 του άρθρου 130, το περιεχόμενο της επίδικης απόφασης δεν περιορίζεται στο απολύτως αναγκαίο μέτρο.

23 Λαμβανομένων υπόψη των όσων προαναφέρθηκαν ως προς το παραδεκτό της προσφυγής, πρέπει πρώτα να εξεταστεί ο τελευταίος λόγος.

24 Σχετικά, πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 130, παράγραφος 1, της πράξεως προσχωρήσεως, τα κράτη μέλη μπορούν να ζητήσουν να τους επιτραπεί η λήψη μέτρων διασφαλίσεως έναντι της ελληνικής δημοκρατίας « σε περίπτωση σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινομένων δυσχερειών σε τομέα οικονομικής δραστηριότητος, καθώς και δυσχερειών που δύνανται να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή ».

25 Η παράγραφος 3 του εν λόγω άρθρου προβλέπει ότι:

« Τα μέτρα που έχουν επιτραπεί κατά την παράγραφο 2 δύνανται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ και της παρούσης πράξεως, κατά το μέτρο και τις προθεσμίες που είναι απόλυτα αναγκαίες για την επίτευξη των στόχων της παραγράφου 1. Κατά προτεραιότητα πρέπει να επιλέγονται τα μέτρα που διαταράσσουν κατά το δυνατό λιγότερο τη λειτουργία της κοινής αγοράς. »

26 Η απαίτηση αυτή εξηγείται από το γεγονός ότι μία διάταξη που προβλέπει τη δυνατότητα εγκρίσεως μέτρων διασφαλίσεως έναντι κράτους μέλους, των οποίων σκοπός είναι να εξαιρεθούν, έστω και προσωρινώς και περιορισμένως, ορισμένα προϊόντα από τους κανόνες της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, πρέπει, όπως κάθε διάταξη αυτού του είδους, να ερμηνεύεται στενά.

27 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση πλήττει βαρέως τους ενδιαφερομένους έλληνες επιχειρηματίες, χωρίς να υπάρχει στις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλόμενης πράξης η παραμικρή ένδειξη ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις βαρύτατες συνέπειες που επρόκειτο να έχει η απόφασή της γι' αυτή την κατηγορία επιχειρηματιών.

28 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, για να μπορέσει να εκτιμήσει αν το μέτρο που προτίθεται να εγκρίνει ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της παραγράφου 3 του προαναφερθέντος άρθρου 130, η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει, επίσης, την κατάσταση που υπάρχει στο κράτος μέλος έναντι του οποίου ζητείται το μέτρο διασφαλίσεως. Ειδικότερα η Επιτροπή οφείλει, στο μέτρο που οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν την εμποδίζουν, να ενημερώνεται για τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της στην οικονομία του εν λόγω κράτους μέλους, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη, στο μέτρο του δυνατού, οι συμβάσεις που οι εν λόγω επιχειρήσεις, στηριζόμενες στη διατήρηση της ελευθερίας του ενδοκοινοτικού εμπορίου, έχουν ήδη συνάψει και των οποίων η εκτέλεση θα παρεμποδιζόταν, εν όλω ή εν μέρει, από την απόφαση που εγκρίνει το μέτρο διασφαλίσεως.

29 Η Επιτροπή αντιτάσσει, σχετικά, ότι της είναι αδύνατο, στο σύντομο χρονικό διάστημα κατά το οποίο οφείλει να επέμβει, να πληροφορείται τον ακριβή αριθμό των συμβάσεων που ανταποκρίνονται στις προαναφερθείσες προϋποθέσεις.

30 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης. Πράγματι, αφενός, η Επιτροπή, πριν από τη θέσπιση της προσβαλλόμενης απόφασης, διέθετε αρκετά μεγάλη προθεσμία για να συλλέξει τις απαιτούμενες πληροφορίες. Αφετέρου, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή στην προφορική διαδικασία, είχε οργανώσει συνάντηση με τους εκπροσώπους της Ελληνικής Κυβερνήσεως και των ενδιαφερόμενων επαγγελματικών κύκλων, μεταξύ των οποίων μάλιστα περιελαμβάνοντο και ορισμένες από τις προσφεύγουσες.

31 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να συλλέξει αρκετά ακριβείς πληροφορίες για τις συμβάσεις που είχαν ήδη συναφθεί και η εκτέλεση των οποίων συνέπιπτε με την περίοδο ισχύος της επίδικης αποφάσεως. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, όσον αφορά το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής, ότι η επίδικη απόφαση αφορά ατομικά τις επιχειρήσεις που είχαν συνάψει συμβάσεις ανταποκρινόμενες στα εν λόγω χαρακτηριστικά, υπό την ιδιότητά τους ως μελών περιορισμένης ομάδας επιχειρήσεων εξατομικευμένων ή δυναμένων να εξατομικευτούν από την Επιτροπή, τις οποίες η επίδικη απόφαση θίγει ειδικά λόγω των συμβάσεων αυτών.

32 Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή και υποστήριξε η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκτός σε ό,τι αφορά τις δύο προσφεύγουσες που αναφέρονται ανωτέρω στη σκέψη 18.

33 Όσον αφορά την ουσία της υποθέσεως, από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή, μέχρις ορισμένου ορίου, ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις της παραγράφου 3 του προαναφερθέντος άρθρου 130. Ενέκρινε, πράγματι, λιγότερο αυστηρές ποσοστώσεις από εκείνες που είχε ζητήσει η Γαλλική Δημοκρατία. Προσέθεσε, εξάλλου, στο άρθρο 3 της αποφάσεως, ρήτρα εξαιρέσεως για τις ποσότητες που είχαν ήδη αποσταλεί από την Ελλάδα πριν από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.

34 Ωστόσο, ενόψει των ιδιομορφιών της υπό κρίση υποθέσεως, δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε επαρκώς υπόψη της τα συμφέροντα άλλων ελληνικών επιχειρήσεων τις οποίες θίγει εξίσου η απόφασή της. Πράγματι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπου η αίτηση μέτρων διασφαλίσεως υποβλήθηκε όταν το αιτούν κράτος μέλος εφάρμοζε ήδη ένα σύστημα ποσοστώσεων κατά την εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων που δεν είχε εγκριθεί, η Επιτροπή όφειλε να επιδείξει πιο συνετή στάση και να μεριμνήσει περισσότερο για την κατάσταση των ελληνικών επιχειρήσεων, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη, προκειμένου να εξαιρέσει ενδεχομένως, εν όλω ή εν μέρει, από το πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως τις συμβάσεις που είχαν καλόπιστα συναφθεί πριν από την ημερομηνία της εν λόγω αποφάσεως και των οποίων η εκτέλεση είχε προβλεφθεί για τους μήνες που καλύπτονται από τα μέτρα διασφαλίσεως.

35 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν τήρησε πλήρως τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 130, εφόσον έλαβε υπόψη μόνο τις συμβάσεις που αφορούν εμπορεύματα τα οποία είχαν ήδη αποσταλεί από την Ελλάδα, όχι δε και τις συμβάσεις που ανταποκρίνονται στις προϋποθέσεις που προαναφέρθηκαν, αφού δεν συνέτρεχε κανένας αντίθετος λόγος.

36 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, περαιτέρω, ότι το προϊόν στο οποίο αναφέρεται η επίδικη απόφαση δεν αποτελεί « τομέα οικονομικής δραστηριότητος », κατά την έννοια του άρθρου 130 της πράξεως προσχωρήσεως. Υποστηρίζουν, σχετικά, ότι τα νήματα βάμβακος peigné, στα οποία αναφερόταν η αίτηση λήψεως μέτρων διασφαλίσεως που υπέβαλε η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, δεν διακρίνονται καθόλου από τα νήματα βάμβακος cardé, καθόσον τα δύο προϊόντα μπορούν σε μεγάλο βαθμό να υποκατασταθούν μεταξύ τους και απαιτούν την ίδια δομή παραγωγής.

37 Όμως, μολονότι η αίτηση της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας αναφερόταν μόνο σε δυσχέρειες του τομέα των νημάτων βάμβακος peigné, η απόφαση της Επιτροπής περιέλαβε τόσο τα νήματα peigné όσο και τα νήματα cardé. Επομένως, η Επιτροπή δεν έκανε διάκριση μεταξύ των δύο αυτών προϊόντων. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα που προαναφέρθηκε πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

38 Οι προσφεύγουσες εκθέτουν, κατόπιν, ότι η επίδικη απόφαση αναφέρεται τόσο στην ύπαρξη « σοβαρών και ενδεχομένως παρατεινομένων δυσχερειών σε τομέα οικονομικής δραστηριότητος » όσο και « δυσχερειών που δύνανται να επιφέρουν σοβαρή επιδείνωση της οικονομικής καταστάσεως σε ορισμένη περιοχή », κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου 130, χωρίς να συντρέχει καμία από τις διαζευκτικές αυτές προϋποθέσεις.

39 Πρέπει, σχετικά, να διευκρινιστεί ότι, μολονότι αληθεύει ότι το άρθρο 130 θέτει δύο χωριστές προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Επιτροπή μπορεί να εγκρίνει μέτρα διασφαλίσεως, αυτό δεν σημαίνει ότι τα στοιχεία που αφορούν τη μία ή την άλλη από τις προϋποθέσεις αυτές δεν μπορούν να ληφθούν γενικώς υπόψη προκειμένου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δικαιολογείται η αίτηση λήψεως μέτρων διασφαλίσεως κράτους μέλους.

40 Εξάλλου, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 130 η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την ύπαρξη των προϋποθέσεων που δικαιολογούν τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως. Ενόψει αυτής της εξουσίας, το Δικαστήριο, όπως επανειλημμένα έχει κρίνει (βλ. απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 1979, Racke, 98/78, Recueil σ. 69), οφείλει να περιοριστεί στον έλεγχο του αν η άσκηση της εξουσίας αυτής φέρει το στίγμα πρόδηλης πλάνης ή κατάχρησης εξουσίας ή του αν η Επιτροπή υπερέβη προφανώς τα άκρα όρια αυτής της εξουσίας εκτιμήσεως.

41 Από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η απόφαση της Επιτροπής πάσχει από παρόμοια ελαττώματα. Κατά συνέπεια, ο εν λόγω ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί.

42 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση 81/988 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1981, με την οποία παρασχέθηκε στη Γαλλική Δημοκρατία η έγκριση λήψεως μέτρων διασφαλίσεως έναντι της εισαγωγής νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως, καθόσον έχει εφαρμογή επί των συμβάσεων που συνήφθησαν πριν από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της προαναφερθείσας απόφασης και επρόκειτο να εκτελεστούν κατά τη διάρκεια ισχύος της απόφασης αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

43 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, σύμφωνα με την παράγραφο 3, εδάφιο 1, του εν λόγω άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει τα έξοδα ολικώς ή μερικώς σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

44 Στην παρούσα υπόθεση, η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώθηκε μόνο μερικώς. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή πρέπει να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, τα μισά από τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες.

45 Ωστόσο, δεδομένου ότι η προσφυγή κρίθηκε απαράδεκτη, ως προς την εταιρία Βόμβυξ, Π.Β. Σβολόπουλος και Χρ. Κουτρουμπής και την εταιρία Unicot Hellas, οι τελευταίες πρέπει να φέρουν το σύνολο των δικαστικών τους εξόδων.

46 Η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την παρέμβασή της.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη ως προς την εταιρία Βόμβυξ, Π.Β. Σβολόπουλος και Χρ. Κουτρουμπής και την εταιρία Unicot Hellas.

2) Ακυρώνει την απόφαση 81/988 της Επιτροπής, της 30ής Οκτωβρίου 1981, με την οποία παρασχέθηκε στη Γαλλική Δημοκρατία η έγκριση λήψεως μέτρων διασφαλίσεως έναντι της εισαγωγής νημάτων βάμβακος ελληνικής προελεύσεως, καθόσον έχει εφαρμογή επί των συμβάσεων που συνήφθησαν πριν από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της προαναφερθείσας απόφασης και επρόκειτο να εκτελεστούν κατά τη διάρκεια ισχύος της απόφασης αυτής.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Η Επιτροπή φέρει, εκτός από τα δικά της δικαστικά έξοδα, τα μισά από τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες, εκτός από τις εταιρίες Βόμβυξ, Π.Β. Σβολόπουλος και Χρ. Κουτρουμπής και Unicot Hellas, οι οποίες φέρουν το σύνολο των δικαστικών τους εξόδων.

5) Η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την παρέμβασή της.

Bosco Koopmans Joliet

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιανουαρίου 1985.

Ο γραμματέας
P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος
G. Bosco